

# קרקס הדמיון

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול מטה

**המחזות יועמדו לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה**

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 052-8081503 [arik19325@walla.com](mailto:arik19325@walla.com)

יונתן אופק 054-3113411 [antonykoafe@gmail.com](mailto:antonykoafe@gmail.com)

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

## תקציר המחזה קרקס הדמיון (סינופסיס)

המחזה "קרקס הדמיון" הוא מחזה חניכה לילדים ולבני נוער. המחזה על כוחו של הדמיון המרפא מול המציאות – שלעיתים קשה. הגיבורים, שאול וחברתו נרקיס בני 11 והסבא של שאול כבן 70. העלילה מתחילה בכך ששאול הילד "הבורא יער" מזמין את חברתו לכתה נרקיס להיכנס איתו לעולם קסום. ביער הקסום, פרי דמיונו, גרים גם סנאי וקוף וכן פרח, כובע ואפילו קולו של האגם. הדמויות מתחום חי- צומח- דומם ואנושי. אבל לכולן תכונות "אנושיות" ואפילו על אנושיות. האגם דובר רק אמת (ולכן הביטוי שלו בקול בלבד) ואילו הפרח המושך משקר שקרים לבנים.

המחזה מעלה סוגיות מהו שקר מהי אמת ומהי ידידות. עולם הדמיון שיוצר שאול עוזר לו להתמודד עם חייו, הבדידות היתמות והחשש לחייו של הסבא, הדמות היחידה בחייו. האפשרות ליצור "עולם" עוזר לו לרכוש חברים אמיתיים ודמיוניים ולהכין את עצמו לחיים הבוגרים.

מחזה נאיבי על האמת של ילדים ועל הכוח לברוא עולמות קסומים בעזרת הדמיון בלבד. בהוראות בימוי למחזה שהשאירה דורית היא מציעה שהחיות והפרח ישחקו על ידי בובות כדי לשמור על האלמנט הפנטסטי המדגיש שמדובר בדמיונם של הגיבורים הראשיים.

### הדמויות:

שאול -נער יתום כבן 11 המתגורר עם סבו.  
נרקיס -נערה יפה בת-גילו שהוריה נפרדים.  
סבא -אבי אימו של שאול כבן 70, אלמן שבתו  
(אם חד הורית) נפטרה ממחלה.

בעולם הדמיון קיימות דמויות נוספות ואף  
קולות:

הכובע של הסב

סנאי

קוף

קולו של האגם שיודע לומר רק את האמת

הפרח שמשקר שקרים לבנים

רצוי שבעלי החיים והפרח יהיו בובות כדי ליצור את התחושה שזהו עולם דמיוני שהילדים  
אחראיים להוותו. רצוי שהתפאורה תהיה מינימליסטית ושהמיקום ייוצר באמצעות תאורה  
ומוסיקה ואביזרים במידת הצורך. כדי ששוב יהיה לדמיון מקום פעיל גם בחווית הקהל.

## במה ריקה, שאול במרכז.

**שאול -** הסיפור הוא שלי ושל סבא שלי ושל ילדה אחת שאני אוהב והתחלתי לכתוב אותו כי היה לי מאד קשה והרגשתי שאני צריך לברוח. אבל במקום שאנחנו גרים -סבא ואני אין יער או ים והייתי צריך לדמיין. לדמיין זה קל אם מתאמנים בזה. סבא אומר שהעיניים של הדמיון רואות לפעמים הרבה יותר רחוק מהעיניים שתלויות לנו ליד האף. ואני כשהיה לי רע דמיינתי את נרקיס. אני ונרקיס ולב היער.

## מעבר מוסיקה ותאורה. יער.

**שאול -** אני מבטיח לך נרקיס, ביער שלי אין שום שועלים או נמרים או אריות. יש רק ארנבות VOICE OVER של נרקיס -אבל אני לא רוצה להיות פה, שאול. אתה לקחת אותי בכוח לתוך הדמיון שלך וזה לא הוגן.

**שאול -** אבל אני אוהב אותך.

VOICE OVER נרקיס -אז מה? גם אבא שלי אמר לאמא שלי שהוא אוהב אותה כשהם התחתנו ועכשיו הוא כבר אוהב מישהי אחרת. האהבה הזאת זה רק מילים.

**שאול -** רציתי להגיד לה שלפעמים באמת נדמה לי שהמילים של אנשים הם כמו בועות סבון - פוף ונעלם אבל פתאום סבא נכנס.

## סבא נכנס, מתיישב מסיר את כובעו ומניח על שולחן.

**סבא -** אני עייף כל כך. ומה שלומך היום שאולי? מה למדת בביה"ס?

**שאול -** לומדים הרבה דברים אבל אני לא זוכר. לפעמים נדמה לי שאני מבין מה שהמורה אומרת ושזה כל כך יפה אבל אחר כך מישו מרגיז אותי בהפסקה ואני שוכח הכל.

**סבא -** כבר אמרתי לך שאולי, אסור להתרגז. הכל הבל הבלים.

**שאול -** סבא, אל תדבר אלי במילים של תנ"ך. אני לא מבין. לנקות לך את הכובע, סבא? הוא נראה מאד מאובק.

**סבא (קם) -** מאובק? מילה יפה. (מחייך) אז אתה בכל זאת לומד שם משהו. אכלת כבר?

**שאל -** כן, אכלתי סבא. והשארתי גם בשבילך מהאוכל שדודה רינה הביאה. אבל המילים היפות זה לא מביה"ס. זה מהספרים שאני קורא בספריה. הספרנית אמרה למורה שאני בולע אותם ושצריך להיזהר מזלזלן מילים כמוני. כי בשנייה אחת אני עלול לזלזל את כל המילים מהלוח, מהמחברות ומהקישוטים שעל הקירות.

**סבא -** יש לך חוש הומור, שאולי, וזה דבר טוב בחיים.

**שאל -** (לסבא) מה זה חוש הומור? (לקהל) סבא אף פעם לא אומר לי כשתגדל- תבין. אבל הפעם הוא עיף מתמיד וויתרתי לו. בעצם אני חושב שאני יודע. חוש-הומור זה כשעצוב וצוחקים כי לבכות זה אי-אפשרי. סבא נשכב במיטה. הוא לא נגע באוכל שלו ואני הברשתי לו טוב טוב את הכובע.

(הסבא יוצא, שאולי מבריש את הכובע).

**V.O. של הכובע -** אתה יודע שאולי -סבתא שלך קנתה אותי לסבא שלך ביום השנה הראשון לנישואין שלהם. שנה שלמה היא חסכה, מעט מפה מעט משם וכל פעם ששמה כסף בצד שאפשר וצריך היה לקנות בו משהו נחוץ -חדוות החיסכון התערבבה אצלה עם חדוות הציפייה לי - כשאגיע ולאושר של סבא כשיחבוש אותי לראשונה. וכשהגיע המועד היא כיתתה רגליה חודש ימים בין חנויות הכובעים בתל אביב ואף כובע לא נראה לה. מיששה והריחה וליטפה ולבסוף כשכבר לגמרי לגמרי התייאשה -ראתה אותי.

**שאל -** ומאז אתה על ראשו של סבא.

**V.O. של הכובע -** כשראיתי את הברק בעיניים היפות שלה ידעתי שאני הולך לפגוש מישהו מיוחד וששפר גורלי בין הכובעים שחלקם עוד יפלו על ראשים ראויים פחות ומי יודע -אולי אפילו קרימינליים -אתה יודע.

**שאל -** פושעים בעברית. סבא סיפר לי איך הוא התרגש באותו יום. הוא הסתובב בשכונה וכעל ראשו הכובע הכי יפה בעולם וכולם הסתכלו עליו כאילו איזה מן גביר או אדון וסבא שהיה צעיר אז הרגיש מאד חשוב. כמו שרק מבוגרים יודעים להרגיש. אבל לא בגללך אלא בגלל האהבה של סבתא שבחרה אותך מתוך עשרות כובעים וידעה שאתה האחד היחיד והמיוחד בשבילה.

**V.O. של הכובע -** והייתי על ראשו של סבא שלך כשבא לבקר את אמא שלך בבית החולים ביום שנולדה. ושנינו היינו מאושרים כל כך כי היה לה חיוך מלאכי כזה, כמו שלך לפעמים. כשאתה ביער שלך ואתה כבר לא כועס על כולם.

**שאל -** אמא שלי כבר איננה ואתה יודע שאני לא אוהב לדבר על זה כי אחר כך אני מוכרח לבכות וזה מצער אותי ואת סבא וזה מבזבז לי את העיניים.

**V.O. של הכובע -** אמא שלך בשמיים, כבר אמרתי לך.

**שאל -** ואני כבר אמרתי לך שזה שהיא הייתה חולה ומתה זה לא אומר שהיא בשמיים עכשיו ואני לא רוצה לדבר איתך יותר.

**שאל לוקח את הכובע ותולה אותו על קולב ליד המעיל של סבא.**

**שאל (לקהל) -** בכיתי קצת ושטפתי פנים והלכתי לראות מה עם סבא. אולי הוא ירצה לשחק איתי דומינו. אבל סבא ישן. אז החלטתי ללכת ליער שבדמיון שלי ולקרוא גם לנרקיס.

**V.O. נרקיס -** אני לא באה. אתה ילד מכוער וטיפש ואני בכלל בכלל לא אוהבת אותך. ואני גם לא רוצה להדבק במחלה הזאת שיש לך שעושה אותך עצוב וחולמני ומשונה כזה. לך לבד ותעזוב אותי לנפשי.

**שאל -** נרקיס לא תגיד דבר כזה -לנפשי. זו מילה שהיא עוד לא יודעת אבל כשנהיה חברים אני אלמד אותה.

**מעבר ליער סנאי מקפץ נתקל בשאל שיושב עם ספר בידו.**

**סנאי -** הי, אתה.

**שאל -** סליחה, לא שמתי לב. (מקפל את רגלו).

**סנאי -** אתה גדול מדי בשביל היער הזה. זה יער לחיות קטנות כמוני.

**שאל -** אני לא גדול מדי. זה היער שלי. אני המצאתי אותו. תפסיק להעיף את הזנב שלך אתה מבלבל את הדפים בספר שלי.

**קוף (מגיע בדילוגים) -** אתם נורא מצחיקים שניכם. היער כל כך גדול ואתם רבים על סנטימטר אחד של אוויר?

**סנאי -** איך אתה יודע שזה רק סנטימטר? הרי אוויר אי אפשר למדוד!

**קוף -** בוא נתערב!

**סנאי -** על מה?

**קוף -** על בננה.

**סנאי -** אין לי בננה וכל השיחה פשוט לא מעניינת אותי.

**שאל -** אולי תסתלקו כבר! אתם מפריעים לי לקרוא.

**סנאי -** ראית אותו? חושב שהוא מלך היער, שהוא יקבע כאן את הכללים.

**קוף -** אתה תמיד מוצא סיבה לריב ומה יוצא לך מזה? הרבה יותר עדיף להיות נחמד. תלמד ממני. (לשאל) מה אתה קורא?

- שאל -** ספר הרפתקאות של סופר אחד שמת מזמן -ז'ול ורן. הוא היה אלוף בדמיון כמוני. הוא כנראה התאמן בזה מאז שהוא היה קטן.
- קוף -** מגיל צעיר אתה מתכוון? איזה גיל בדיוק?
- סנאי -** מה זה משנה? נו, תמשיך. אז הוא התאמן ומה יצא לו מזה?
- קוף -** לא מכל דבר יוצא משהו. לפעמים זה פשוט בשביל המשחק. אבא שלי לימד אותי להנות מכל דבר. מאז שנולדתי אני מתאמן בזה.
- סנאי -** מי רוצה לשמוע עליך? תמיד דוחף את עצמו לכל מקום. עד שאני כבר מתעניין במשהו אתה לוקח לי את כל העניין.
- שאל -** ז'ול ורן התאמן בלדמיין ויצא לו מזה הרבה מאד. יצאו לו ספרים שבהם הוא כתב את העתיד עוד לפני שהוא נהיה.
- סנאי -** משהו לא יכול להיות לפני שהוא נהיה.
- שאל -** הוא יכול.
- קוף -** אם מדמיינים אותו. (צוחק וקופץ) תפסתי. תפסתי. זה כמו שאני רעב ואני מדמיין לי בננה. שימו לב איך היא מתקרבת אלי ומתקרבת.
- סנאי -** אבל אתה בכל זאת צריך לטרוח ולקטוף לך אותה.
- קוף -** אבל הדמיון נותן לי כוח ואני קופץ הכי גבוה מכולם והבננה נופלת ישר לפה שלי.
- סנאי -** נראה אותך שבע מבננה דמיונית. סתם סיפורי מעשיות. אני הולך יש לי דברים חשובים יותר. (מתחיל ללכת).
- קוף (לשאל) -** אל תשים לב אליו. הוא פשוט מקנא שהייתה לנו שיחה נעימה כל כך. האמת שמרוב דיבורים על בננות נעשיתי רעב.
- (צלצול פעמון בית ספר)**
- שאל -** איזה צלצול מעצבן. אני שוב מאחר לבי"ס וסבא כבר הלך לעבודה. להתראות.
- קוף -** היה לי נעים לדבר איתך. אני לא אוהב להשאר לבד. אתה לא יכול לקחת אותי איתך לבי"ס?
- סנאי (חוזר) -** איזה נודניק. אתה לא רואה שהוא לא רוצה שתבוא איתו?
- שאל -** אני לא יכול לקחת אותך כי לבי"ס מותר להביא רק מחברות, ספרים והרבה סבלנות שאין לי בכלל.
- קוף -** אתה יודע מה? אני והסנאי נחפש לך ביער סבלנות וכשתבוא בפעם הבאה ניתן לך אותה.

- סנאי -** חנפן. מבטיח הבטחות שאי אפשר לקיים. מה אתה מבין בסבלנות? הרכת אותה פעם? טעמת אותה פעם? אתה בכלל יודע מה זה?
- שאול -** המורה לא תיתן לי להיכנס לכתה ורק חסר לי שהמנהלת תמצא אותי שוב במסדרון.
- סנאי -** בוא נלך. אנחנו מפריעים לו בעניין הזה של בית הספר.
- קוף -** לפעמים אתה ממש נחמד.
- סנאי -** אל תתרגש. אני בכלל לא מתכוון לזה.
- קוף -** אתה פשוט מחביא את כל הנחמדות בזנב.
- סנאי (בתוקפנות) -** מה כבר יש לך להגיד על הזנב?
- קוף (מחייך ומתחיל ללכת) -** שום דבר. יש לך זנב יפה. מאד יפה.
- (הסנאי מרקיד את הזנב שלו בשביעות רצון, הם יוצאים).**

#### מעבר תאורה ולא מוסיקלי

- שאול -** המסדרון של בית הספר זה המקום שאני הכי אוהב. אבל לא בהפסקה כשהוא מלא ילדים. בזמן השיעור כששקט וכולם עסוקים בדברים הכי חשובים שלהם אני מתהלך במסדרון כמו מלך. בימים שאני לא מאחר אני משתדל מאד להפריע כדי שיוציאו אותי מהכיתה.
- V.O. מורה -** שאולי, באמת, זו הפעם השלישית שאני מעירה לך. צא החוצה.
- שאול -** אני יוצא בשמחה וכמעט בא לי להגיד למורה המסכנה שליבה נכמר בקרבה על היתום אך סבלנותה לא עמדה במבחן הצקותיי -את לא אשמה. זה אני שלא יכול יותר להיות כלוא בכלוב הזה שקוראים לו כיתה. הלואי והייתי ציפור. אבל בעצם אני לא אוהב ציפורים. הן עדינות מדי ואני תמיד חושב איך בנגיעה אחת אפשר להרוג אותן גם כשלא מתכוונים וזה מפחיד אותי.

#### סאונד של טריקת דלת, נרקיס יוצאת מן הכתה.

- נרקיס -** (לכיוון הכתה) לא איכפת לי. תפסיק להסתכל עלי ככה.
- שאול -** איך ככה?
- נרקיס -** בעיני עגל.
- שאול (לקהל) -**רציתי לענות לה -מתי לאחרונה ראית עגל. (לנרקיס) -אני לא מסתכל עליך, אני פשוט מסתכל לתוך עצמי.

- נרקיס -** אז מה אני עושה שם -בתוך העיניים שלך? כולם רק מנסים לקחת אותם לעצמם. אבא, אמא, אפילו החברה של אבא כבר התחילה להתחנף אלי וגם אתה. ואל תנסה להגיד לי שזה לא נכון. כולכם מתנהגים כאילו אני איזו בובה שאין לה רצונות משלה, שצריך לנפח באוויר ואז היא עושה "גה גה" ונותנת נשיקות. כאילו אני לא יודעת לנשום לבד ואין לי אוויר מעצמי.
- שאול -** את מדברת אוטוסטראדה ואי אפשר להבין שום דבר. חוץ מזה המילים שלך דורסות לי את השקט של המסדרון וכאן זו הממלכה שלי.
- נרקיס -** אתה מה זה מומחה בלספר לעצמך סיפורים. ממלכה! איפה הכתר שלך? איפה השרביט?
- שאול -** למה את בחוץ?
- נרקיס -** מה זה ענייך?
- שאול -** את לא חייבת לספר אם את לא רוצה.
- נרקיס -** (בגאווה) זייפתי חתימה של אבא שלי בהערה ביומן.
- שאול -** זה לא בסדר.
- נרקיס -** מי אתה שתגיד לי מה בסדר ומה לא. אני עושה מה שמתחשק לי. אני מחליטה לעצמי ואף-אחד שלא יעיז להתערב לי.
- שאול -** אם לי היה אבא הייתי מראה לו את ההערה. לא הייתי מפחד.
- נרקיס -** מי אמר שאני מפחדת? אבא שלי עסוק וממילא אני לא בראש שלו עכשיו ואם הייתי מראה לאמא שלי זה רק היה נותן לה עוד סיבה לריב אתו. (מחקה את אמה) תראה מה אתה עושה לילדה! הכל בגללך! (שוב קולה היא) אתה יודע מה? נמאס לי מכולם! מהמורה, מההורים שלי אני פשוט אברח להם. אני אברח כל-כך רחוק שאף-אחד לא יוכל למצוא אותי. אני אמצא לי מקום אחר ואני אחיה לי שם לבד. כמו בילבי.
- שאול -** בילבי זה רק סיפור וגם בילבי לא היתה לגמרי לבד. היו לה חברים. (פאזזה) תני לי יד.
- נרקיס -** מה פתאם?
- שאול -** אני אקח אותך מכאן.
- נרקיס -** איך?
- שאול -** תעצמי עיניים ותחבקי אותי חזק.
- נרקיס -** פוי. אני לא מחבקת בנים. אני חוזרת לכתה.
- שאול -** תעשי מה שאת רוצה. לא אכפת לי. אני הולך עכשיו למקום המיוחד שלי. את רוצה - תבואי. אני לא מכריח אף-אחד.

- נרקיס -** אני מוכנה לעצום עיניים אבל אני לא נותנת יד.
- שאול -** את יכולה לתת בי אמון.
- נרקיס -** אמון זה לא משהו שלוקחים בכח. בוא נלך. אנחנו מבזבזים זמן יקר על ויכוחים מיותרים.

#### **מעבר תאורה + מוסיקה ליער.**

- נרקיס -** אז זה המקום שלך? יש לו ריח של עלים רטובים.
- שאול -** זה יער. לפני כמה זמן ירד פה גשם בגלל זה הריח של הרטוב.
- נרקיס -** אני מקווה שאין כאן בוך. אני לא רוצה להתלכלך.
- פרח -** אל תדאגי. אם תתלכלכי אני אקח אותך להתרחץ באגם שלי.

#### **שאול (לקהל) - לא יודע מאיפה הגיע הפרח הזה.**

- נרקיס -** איזה פרח נחמד. (מתכופפת לקטוף).
- שאול -** את תקטפי.
- נרקיס -** למה?
- שאול -** כי אני לא יודע מאיפה הוא בא. הוא לא מהדמיון שלי.
- נרקיס -** מה זה משנה?
- שאול -** כי אולי אם תקטפי אותו הוא לא יהיה יותר. כמו בחיים.

#### **סנאי מתקרב ובפיו אגוז גדול.**

- סנאי -** אוף, שוב אתה כאן. ועוד הבאת אורחת. איזו חוצפה! אני שונא לאכול ליד זרים. (חופר ומחביא את האגוז). עכשיו אני אצטרך לחכות עד שתלכו והבטן מקרקרת לי כל-כך.

**נרקיס (לשאול) -** שתדע לך שאני בכלל לא אוהבת חיות. ז"א לא במיוחד. אפילו לא כלבים. אני מעדיפה שחקני קולנוע ושחקניות כמובן. הם מעניינים אותי. וגם הם דמיוניים כשהם על המסך. יכולנו פשוט ללכת לקולנוע ולהתחבא בחושך. בקולנוע יודעים שזה מתחיל ומסתיים כי יש שעה שחייבים לצאת ביציאה ובכניסה נכנסים אנשים אחרים. וכאן אצלך הכל יכול לקרות. זה די מפחיד ואני לא בטוחה שאני יכולה להישאר כאן.

- שאול -** אין לך מה לדאוג. באמת. היער הזה הוא המקום הכי טוב בעולם ואף אחד לא יכול להיכנס אליו בלי רשותי.

- סנאי -** חוץ ממני. כי אני גר כאן ואת זה אתה שוכח מר רברבני. (מנופף בזנב).

**נרקיס - (לסנאי)** תפסיק לבלבל ת'מוח. ותזהר על הזנב -מי שמדבר על שוויצרים. אני עוד עלולה לדרוך לך עליו בטעות **(הסנאי נרתע)** כי אני מה זה לא רגישה לחיות. **(לשאול)** אז מה עושים פה? מה יש פה לעשות?

**מתחילה לטייל סביב ופוגשת בקוף שמקלף בננה ושרוע בנוחיות, רגל על רגל.**

**קוף -** לא תמיד מוכרחים לעשות משהו. לפעמים אפשר סתם לנוח.

**נרקיס -** אני לא יכולה סתם לנוח. כל המחשבות הרעות באות לי לראש ואין לי עם מה לגרש אותן.

**שאול מתקרב לעץ שבתוכו ספרים, מוציא ומדפדף**

**שאול -** יש לי פה ספר שיעשה לך תמונות נפלאות בראש. "אוקסן וניקולט" זה סיפור אהבה. היא כלואה והוא מטפס על שערות הזהב שלה ומציל אותה.

**נרקיס - (מציצה בספר)** אני לא מאמינה באהבה. כבר אמרתי לך.

**קוף -** רוצה בננה?

**סנאי -** איזו נדיבות! ממש נוגע ללב. אל תאמיני לו היא בטח רקובה. לידך הוא נהיה מין וותרן כזה אבל אם אני הייתי מבקש ממנו –

**קוף -** אדרבא -תבקש!

**סנאי -** עכשיו בדיוק לא מתחשק לי.

**נרקיס -** השתגעתם שניכם? **(לשאול)** עדיף כבר לחזור לביה"ס. אבל קודם אני אקטוף לי את הפרח הזה -שיהיה לי למזכרת.

**קוף -** אסור לך לגעת בו. הפרח שייך לאגם. את לא יכולה לקחת אותו למקום שאין בו מים.

**נרקיס - (לשאול)** זה הראש שלך שממציא את כל השטויות האלה? **(קוטפת, צעקה, סאונד של מים, חילופי תאורה -מעבר לאגם) הצילו! הצילו!**

**שאול -** תחזיקי בי חזק, ננסה לשחות לגדה.

**סנאי -** אני טובע.

**קוף -** שים את הזנב שלי בפה שלך.

**סנאי -** מה זה יעזור לי?

**קוף -** קודם כל זה יסתום לך את הפה סוף סוף וחוז' מזה אם אצליח להגיע לענפים של העץ שנסחף כאן לא רחוק מאתנו -אקח אותך אתי.

**באמצעות מוסיקה ותאורה מתקבלת תחושה של מים סוערים.**

**נרקיס -** הזרם רק מתחזק כל הזמן. איך נתגבר עליו?

- שאל -** הנה שם אני רואה סלע. אם נגיע אליו הכל יהיה בסדר.
- נרקיס -** אתה די חזק בתור ילד משונה.
- שאל -** אני עדיין משונה בעיניך?
- נרקיס -** כבר לא כל-כך. אולי בגלל שגם אני קצת משונה ועד היום לא הרגשתי בזה. תזהר. אני מרגישה מערבולת.
- שאל -** אל תפחדי. אני כבר ממש קרוב. זה מעייף אבל אני חושב על סבא ועל הכובע שלו.
- נרקיס -** מה שייך הכובע לכל השיגעון הזה?
- שאל -** סבא אומר שהמחשבה נותנת כח והכל עניין של איזה כובע חובשים. אם חובשים כובע שאומר: "אני אתגבר" - מתגברים.
- נרקיס -** זה נשמע לי פשוט מדי.
- קולו של האגם -** גם לי.
- שאל -** מי זה דיבר?
- האגם -** זה אני. האגם. בני-אדם משונים. אומרים להם לא לקטוף ולהם לא אכפת. לא אכפת להם להרוג משהו כדי לקחת אותו למזכרת - הם אומרים. והסוף זורקים כי מי צריך פרח מת?
- שאל מתיישב על הסלע ונרקיס אחריו. במקביל רואים את הקוף והסנאי נתלים על ענף עבה של אחד העצים שנוטה על גדת האגם).**
- שאל (מתנשף) -** בסך הכל עשינו טעות! זו סיבה להטביע אותנו?
- האגם -** עשינו? למה אתה לוקח על עצמך את הטעות שלה?
- שאל -** כי אני אוהב אותה.
- האגם (צוחק, צחוק מתגלגל) -** הצחקת אותי.
- נרקיס -** אוי. קצת דוקר הסלע הזה. שאל, תראה שם את הקוף והסנאי הם נראים כמו שני חברים הכי טובים.
- האגם -** זה מה שאסונות יודעים לעשות. הם הופכים אויב לאוהב. (צוחק).
- נרקיס -** איזה צחוק מגעיל ומרושע יש לך. אני לא מאמינה שאני מדברת למים אבל מכיוון שאני אמורה להיות הנאשמת ברצח פרחים אולי תואיל להסביר לנו מה הקשר בינך לבין הפרח הנ"ל?
- האגם -** הנ"ל? נהיית לי עורכת-דין! ומי אמר שאני חייב הסברים? אבל אם את דוקא רוצה לשמוע אז הפרח ואני לפני שנהיינו מה שאנחנו היום היינו החברים הכי טובים.

- נרקיס -** ומה קרה?
- האגם -** קרה מה שתמיד קורה. התקלקל.
- שאול -** לא תמיד זה מתקלקל.
- האגם -** תמיד. תמיד.
- הפרח מגיע לסלע.**
- פרח -** כדאי לכן להאמין לו. יש לו מן מחלה כזאת שהוא חייב להגיד את האמת גם כשהיא מה זה לא נעימה. ומיותרת.
- האגם -** ואתה שקרן מלידה.
- פרח -** שקרים לבנים.
- האגם -** לשקר אין צבעים. שקר זה שקר.
- פרח -** איך יודעים מה זה שקר?
- האגם -** כשיודעים את האמת יודעים מה זה ההפך ממנה. טיפש. ההפך מהאמת זה שקר.
- נרקיס -** או.קיי. עכשיו אני מבינה למה אתם זוג. אחד לא קיים בלי השני. אבל מה זה עניינו?
- שאול -** זה הדמיון שלי. אני אחראי לכל הבלגן הזה.
- נרקיס -** ואני שותפה לאחריות אז אם אנחנו כבר כאן והאגם מוכרח תמיד להגיד את האמת אולי נשמע מה יקרה לנו בעתיד. יהיה כיף לדעת הכל לפני כולם.
- האגם -** בטח. כדי שיהיה לך במה להשוויץ. גם יפה וגם רואה חוץ מאת התכונות המכוערות של עצמה.
- פרח -** באמת תשתוק כבר. אתה תמיד מוכרח להעכיר את האווירה.
- האגם -** להעכיר. איזו מילה יפה. למדת אותה בבית-הספר לשקרנים? מילים יפות זו סתם עטיפה זולה. זה כשלא יכולים להגיד את האמת ישר בפנים.
- פרח -** כמו צרור ממכונת ירייה.
- האגם -** מה בסך הכל אמרתי לך? שהחיים שלך יהיו קצרים ועדיף לך להפסיק לחשוב על אחרים ואיך לא לפגוע בהם -כי הרי בגלל זה אתה מכור לשקרים הלבנים -ושאת צריך להתחיל לחשוב על עצמך.
- שאול -** גם אני מעדיף לא לדעת כי יכולים להיות גם דברים רעים וזה ידאיג אותי נורא.
- נרקיס -** אבל אם יודעים אפשר להתכונן.

- האגם -** לא נכון. דברים רעים גם כשמתכוננים אליהם הם דברים רעים.
- פרח -** למה אתה תמיד מוכרח להיות כזה אכזרי? עוד מעט תגיד לו על הסב.
- נרקיס -** תשתוק. תשתוק. לי לא אכפת לשמוע דברים רגעים אבל שאול לא רוצה. אני כשמספרים לי דברים רעים אני לא בוכה ולא נבהלת אני פשוט נהיית רעה בעצמי.
- האגם -** יודעים. יודעים. שמענו עלייך.
- שאול -** בואי נלך מפה. אני מתגעגע לסבא שלי.
- נרקיס -** אל תקשיב להם. תראה כמה יפה פה. והשמש נעימה כל-כך. גם אנחנו יכולים להירדם לנו כמו הקוף והסנאי ולנוח קצת לפני שנחזור הביתה. כשנחזור שוב אצטרך להיות רעה וזה די מעייף.
- שאול -** אני מוכן להירדם אם תהיי חברה שלי גם כשנתעורר מהחלום.
- נרקיס -** אני מבטיחה.
- האגם -** כמה שאני אוהב הבטחות.
- פרח -** אל תגיד שום דבר שתצטער עליו אחר-כך. פה גדול שכמון. לילה טוב לכם ילדים.
- האגם -** חלומות פז. (צוחק, את הצחוק המתגלגל, המרושע).
- פרח -** ש.. ש...

#### מעבר תאורה. התמונה הבאה בכיתה בביה"ס

- שאול -** (לקהל) למחרת הגעתי לבית-הספר פעם ראשונה בחיי כמעט עם כל הספרים והמחברות שצריך ואפילו כמה עפרונות וחצי מחק אכול ושני טושים שסבא נתן לי מהעבודה שלו. די התרגשתי. נעים להרגיש תלמיד. אולי בעצם התרגשתי לא בגלל התלמידות אלא כי נרקיס בקשה מהמורה שנשב ביחד והיא תהיה החונכת שלי. ככה מקובל היום לקורא בביה"ס למה שפעם ילדים היו סתם עושים אחד בשביל השני. עוזרים.

#### כששאול מגיע נרקיס כבר יושבת.

- נרקיס -** אני מקווה שלא שכחת תנ"ך. אני יודעת שאתה שונא את המקצוע הזה.

**שאל (מתיישב)** -אני לא שונא. אני דווקא אוהב לבלוש אחרי המילים ולראות איך הן דומות למילים שלנו. ויש שם די הרבה סיפורים יפים ומרשימים אפילו. אבל המורה מפרשת מהראש שלה ואני רוצה לפרש מהראש שלי.

**נרקיס -** אתה יודע -זה בדיוק מה שהמורה אמרה לך והיא דווקא צדקה. אתה צריך ללמד להסתדר עם העולם. לא הכל יכול להתנהג בדיוק כמו בראש שלך.

**שאל -** את היית אתי בראש שלי וראית כמה זה כיף.

**נרקיס -** אבל גם ללכת למסיבות זה כיף וזה לא נמצא בראש שלך. (פאזזה). תום הזמין אותי למסיבה בבית שלו ביום שישי. אני רוצה שגם אתה תבוא.

**שאל -** הוא הזמין אותך. לא אותי. (לקהל) תום הוא החתיך של הכיתה והוא גם תלמיד טוב והוא גם מנגן בתזמורת.

**נרקיס -** הוא ישמח אם תבוא. הוא לא שונא אותך או משהו. הוא פשוט יודע שאתה מעדיף להיות בשישי בערב עם סבא שלך. כולם יודעים.

**שאל -** ומה רע בזה?

**נרקיס -** שום דבר. רק שסבא שלך לא תמיד יהיה שם בשבילך ואתה צריך שיהיו לך גם חברים. מה? מה אתה מסתכל עלי בעיניים כאלה? מה בסך הכל אמרת? את האמת. וזה לטובתך. לאמא שלי אף-פעם לא היו חברים חוץ מאבא שלי. גם החברים היו נשים של החברים שלו. ועכשיו היא לגמרי לבד. מה? עוד לא גמרת להיעלב?

**שאל -** יש דברים שלא אומרים. (פאזזה). אמרת שתתני לי להעתיק את התרגילים בחשבון.

**נרקיס -** למה להעתיק? אני יכולה להסביר לך. אני הכי טובה בכיתה בחשבון. כמו אבא שלי המניאק.

**שאל -** נרקיס אסור לקלל ככה. את קיללת את אבא שלך!

**נרקיס -** ככה אמא שלי קוראת לו כשהיא כועסת עליו וגם אני כועסת עליו עכשיו. ליד אחרים לא הייתי אומרת אבל לידך אני מרגישה חופשי. הם צריכים להחליט עם מי אני אגור ואמא שלי אמרה לו: נשאל את הילדה. אז המניאק אמר: מה ז"א נשאל את הילדה? את ילדה בעצמך! אלוהים. אף-פעם לא התבגרת. לא פלא שהילדה מתנהגת כמו נסיכת הנילוס. הרי בבית הזה היא קובעת. אמא שלי בסך-הכל רוצה שיהיה לי טוב והוא לא מבין את זה.

**שאל -** אולי הוא כועס על דברים אחרים בכלל וזה יוצא עליך.

**נרקיס -** אל תהיה חכם על הבעיות שלי. מאז שהוא הכיר את הנבלה -ככה אמא שלי קוראת לה אז אל תעשה פרצופים זה מכער אותך. אז מאז שהוא הכיר אותה הוא השתנה לגמרי. היא איזה פסיכולוגית חינוכית או משהו כזה ובגלל שאין

לה ילדים וגם אף אחד עוד לא הציע להתחתן איתה אז היא החליטה לנסות את הפסיכולוגיה שלה עלי.

**שאל -** אני חושב שבמצב הזה רק הכובע של סבא שלי יעזור לך. הוא יוציא לך את המילים המכוערות מהראש. את כל-כך יפה -לא רק בגוף ובפנים. את יפה בלב. וזה מה שחשוב. לכן צריך להוציא לך משם את כל המילים האלה שמכוערות לך את הלב.

**נרקיס -** ממש לא בראש שלי להיות יפה בלב. אני רוצה להיות מאושרת ולעשות מה שבא לי מתי שבא לי בלי שאף אחד יחליט בשבילי.

**שאל -** העיקר שאמרת לי שאני צריך ללמוד להסתדר בעולם.

**נרקיס -** אני הולכת לעשות פיפי. הנה המחברת בחשבון. חבל להתאמץ להסביר לך במילא מה שמעניין אותך זה רק פילוסופיה.

**שאל (לוקח את המחברת וצוחק) -** תראו אותה -פילוסופיה -איזה מילים! מי לימד אותך? עם מי את מסתובבת בזמן האחרון?

**נרקיס מוציאה לו לשון ויוצאת.**

**שאל (לקהל) -** לרגע הייתי כל-כך מאושר וזה כמעט כאב. הילדה הזאת שחצי כיתה שגא והעריץ וחצי כיתה פשוט התעלף מהיופי שלה -בעיקר הבנים -הייתה חברה שלי. לא ממש חברה עם נשיקות וכאלה אבל חברה בכל-זאת. ואז קראו לי לחדר המנהלת. חשבתי לעצמי -איך היא כבר יודעת שהחלטתי להיות תלמיד, שהשתניתי. ממזרתה כמו שסבא שלי היה אומר. סבא. המנהלת אמרה לי שהוא הרגיש לא טוב בעבודה ולקחו אותו לבית-חולים ו אני צריך לגשת לשם כי סבא רוצה לראות אותי. היא הציעה לקחת אותי במכונית שלה ואני אפילו לא אמרתי תודה כמו שסבא לימד אותי תמיד להיות מנומס ופשוט ברחתי משם בריצה כאילו עשיתי משהו רע. אבל זה לא אני שעשיתי. מישהו עשה לי ובא לי להרוג אותו. רק שאני בכלל לא מאמין באלוהים.

**מעבר לתמונת בית-החולים. סאונד של סירנו.**

**שאל (לקהל) -**הסירנות האלה זה כמו מלחמה. סבא בטח היה אומר - אם היה לו כח לדבר עכשיו -שגם בבית-חולים זה מלחמה. מלחמה במחלה, או במילה הנוראה הזאת שאני שונא שונא שונא אז אני אגיד רק את ההפך שלה -חיים. כשהגעתי סבא כבר שכב בלי צינורות אבל היה מאד חיוור. הוא שמח מאד לראות אותי ואחז את כף-היד שלי אבל כבר לא כל-כך חזק כמו פעם כשהיו לי סיוטים והוא היה יושב לידי בלילות. הכל היה אצלו חלש מדי, הוא הסביר. בעיקר הלב.

**הסבא שוכב ושאל לידו, מלטף כאילו מבריש את הכובע של הסב.**

- סבא -** זה טבעי שהלב נחלש, שאולי. אין מה לעשות נגד הטבע.
- (שואל מניח את הכובע על הלב של סבא).**
- מה אתה עושה?
- שואל -** אמרת שהכובע יכול לעזור לחלשים להתגבר. הכובע יעזור ללב שלך להיות חזק. אני בטוח שבגלל זה סבתא קנתה לך אותו כי היא ידעה שיום אחד אני פשוט אצטרך עזרה ממנו והיא גם ידעה, מייד כשראתה אותו בחנות - שהוא יעזור לי. **(פאזזה)** אני צריך להבריא אותך, סבא אחת ושתיים כי אני לא יכול להיות לבד. ואני לא רוצה שדודה רינה תבוא לקחת אותי לקיבוץ
- סבא -** שאולי, הרי דיברנו וקבענו.
- שואל -** לא קבענו שום דבר. כשדברנו על זה הבטחת שיעבור עוד הרבה זמן עד שזה יקרה. כנראה שהאגם צודק במה שהוא חושב על הבטחות וגם על שקים לבנים. ושדברים רעים הם רעים גם אם מתכוננים אליהם.
- סבא - (נוגע במצח של שאולי) -** שאולי, על מה אתה מדבר? יש לך חום? איזה אגם? **(נאנח)** הלואי שהיה אגם במדינה היבשה שלנו. סבתא שלך הייתה אומרת שמכל הדמעות ששפכנו כאן כבר יכולנו למלא עשרה אגמים אבל אפילו הכנרת בסכנה.
- שואל -** סבא, אתה חולה. אל תדבר אתי על הכנרת. הציונות שלך זה אני. אני רוצה שתחזור אתי הביתה, סבא. אני צריך אותך. אני יכול לטפל בך לבד. אני אעשה כל מה שיגידו לי. ואם אני לא יודע אני יכול לשאול את נרקיס.
- סבא -** מי זו נרקיס?
- שואל -** חברה שלי.
- סבא -** או, הו. לנכד שלי יש חברה. **(מחייך, לוקח את הכובע, מסמן לשאול להתקרב וחובש לו את הכובע).** קח את הכובע. הוא שלך. אני שמח שיש לך חברה וגם הכובע יעזור לך כשאני לא אהיה. אבל לא הסברת לי מי זה האגם?
- שואל -** מה חשוב האגם עכשיו? אתה מנסה לשגע אותי, סבא? "כשאני לא אהיה". למה אתה אומר לי דברים כאלה.
- סבא -** אני מוכרח. אני מוכרח להגיד לך את האמת.
- שואל -** בדיוק כמו האגם. סבא, אני לא רוצה את האמת. אני גם לא רוצה להיות גדול ולהתגבר. אני תיכף אתחיל לבכות כאן כמו תינוק. אתה מכיר אותי איך שאני יודע לבכות.
- סבא -** שאולי, אני נורא עייף. לא התכוונתי שכל זה יקרה מחר.

- שאל -** אז למה התכוונת? למה אמרת? אני מאד מעדיף לא לדעת. זה כמו בירה שחורה ובירה לבנה או כמו גלידת וניל וגלידת תות. כל אחד מעדיף מה שהוא מעדיף. ואני כמו הפרח שמעדיף שקרים לבנים. זה הטבע שלי. אני לא אוהב לדעת.
- סבא -** למה שאולי?
- שאל -** כי זה כואב.

### מעבר תאורה ומוסיקה.

- נרקיס -** זה הסיפור של שאול אבל אני רוצה לדבר כי יש לי קצת רגשי-אשמה כמו שהחברה הפסיכוכינזית של אבא שלי אומרת. יש לה מושג לכל דבר שמרגישים. מסכן אבא שלי הוא לומד עכשיו שפה חדשה. מעניין איזה מושג יש לגנוב גבר מאישה אחת ומהמשפחה שלו. לא שאלתי אותה אם לאהבה יש מושג. שכחתי. אבל רציתי לדבר על שאול וכרגיל זה יוצא עלי. שלשה ימים שאול לא בא לבית-הספר. רציתי לבוא לבקר אותו אבל היו לי צרות משלי שהן בהחלט לא תירוץ אלא סיבה ממשית. ולפי מה שהמורה אומרת יש הבדל בין תירוץ לסיבה למרות שלי הוא לגמרי לא ברור. הדלת לא הייתה ממש סגורה מה שיכול לקרות בשכונה שלנו רק למדמיין דגול כמו שאול שמדמיין לו מציאות אחרת בלי גנבים וסוטים למיניהם. כן. אני יודעת שיש דברים מפחידים ומסבירים לנו בבית-הספר איך להיזהר. רק שמרב הזהרות על שריפות, מלחמה ונשק ביולוגי ולא לפתוח דלת לזרים לפעמים קשה לי לנשום כי אני בטוחה שגם האוויר מלא בדברים מפחידים שעוד לא הסבירו לנו עליהם.

### רואים את שאול מסתובב עם ספר ביד. סביבו מפוזרים ספרים פתוחים.

- נרקיס -** אני נורא מצטערת שלא יכולתי לבוא קודם. מה שלום סבא שלך? אמרו לך מתי הוא יבריא ויחזור הביתה?
- שאל -** הרופאים האלה לא מבינים כלום. בגלל זה כבר ימים אני מחפש בספרים שלי ואני חושב שמצאתי משהו. את באה אתי לטיול?
- נרקיס -** יש לנו מסיבה אצל תום. הבטחת לבוא אתי. ואל תגיד לי שאתה לא יכול בגלל סבא שלך. אני בטוחה שהוא רוצה שתצא עם חברים (מחייכת) וחברות ותבלה - כמו שהם קוראים לזה. לבלות. מילה מעניינת. מאז שאני אתך אני שמה לב למילים. כשמשהו בלוי סימן שהשתמשנו בו יותר מדי, בלינו אותו. מעניין למה מבוגרים קוראים לזה לבלות. -לבלות את החיים?

**שאל (לוקח אותה ביד) -** אין לי זמן לפילוסופיה. אם אל תבואי אני אתחיל בלעדייך. תעצמי עיניים.

**נרקיס -** אני לא אוהב את הקטע הזה של לעצום עיניים. זה סימן שאני סומכת עליך ואני רגילה לא לסמוך על אף אחד.

**מעבר מוסיקלי חד למוסיקה אפריקאית, תופים, קולות של שירה, תאורה שנותנת תחושה של קרחת בלב יער.**

**נרקיס -** איפה אנחנו?

**שאל -** באפריקה.

**נרקיס -** בשביל מה?

**שאל -** קראתי בספר שזקני השבט באפריקה ובמיוחד המכשף שלהם יודעים איך לרפא אנשים. כמו בתנ"ך. את זוכרת כשהעם עוד היה שבטים, שבטים הזקנים דאגו לו. את זוכרת שהם הלכו לחפש את יפתח שברח והתחבר עם כל מיני פוחזים ובני-בלייעל ועשו אתו הסכמים והבטיחו לו הבטחות הכל כדי שיציל את העם מהצרה שאז הייתה להם ואני כבר לא זוכר אם זה הפלשתים או עמלק אחר.

**נרקיס -** זה מה שקורה כשקוראים תנ"ך לבד -זוכרים רק מה שרוצים. אבל אולי זה יותר טוב מלא לזכור בכלל. מה שקורה לי דקה אחרי שאני מקבלת 100 במבחן ומפנה את התאים האפורים שלי במוח למבחן הבא. אז מה קורה עכשיו.

**שאל לוקח מסכות נותן אחת לנרקיס ואת השנייה שם על פניו.**

**שאל -** עכשיו רוקדים. תסתכלי עלי ותעשה כמוני.

**נרקיס -** אני דווקא אוהבת לרקוד אבל בשביל זה לא היינו צריכים להגיע לאפריקה. יכולת ללכת לבאבא סאלי או לקבר רבי שמעון בר יוחאי או סתם לקבל שמן או קמע ממישהו. יש אנשים שאוהבים לחלק את זה.

**שאל -** אבל בריקוד הזה אני מאמין. קראתי שככה התחיל התיאטרון שאנשים רקדו ביוון לדיוניסוס. ריקוד זה אמיתי. זה לא שייך למפלגות ולפוליטיקה. זה שייך רק למה שמרגישים.

**נרקיס -** תראו, תראו. דויד ויונתן בחייהם ובמותם לא נפרדו (**הקוף והסנאי נכנסים ביחד כשהסנאי אוחד את זנב הקוף בפיו**). אל תסמיקו. מתאים לכם ביחד.

**קוף -** באנו לרקוד אתכם. (**לסנאי**) אתה יכול כבר לעזוב את הזנב שלי.

**סנאי -** (**עוזב**) אני פוחד שיצאו לי דברים מרגיזים מהפה כמו פעם לפני שהצלתי אותי. כשהייתי ממש לא נחמד לאף אחד.

**שאל -** חבר'ה, אני שמח שבאתם אבל יש לנו משימה חשובה ואין הרבה זמן.

- סנאי -** איך האלים של אפריקה ידעו שהריקוד הוא בשביל סבא שלך שהוא לבן לגמרי?
- קוף -** אל תתחיל!
- סנאי -** אני דווקא חשבתי על זה קודם וטראו מה הבאתי -הוקוס פוקוס -(**הכובע נזרק אל הבמה**) אנחנו נרקוד מסביב לכובע. **לקוף** אתה רואה שהשתנית? התכוונתי לטובה.
- קוף -** אולי כל אחד מאתנו יחבוש את הכובע בתורו?
- שאול (לוקח את הכובע ומלטף אותו) -**אני לא בטוח.
- סנאי (לקוף) -** אתה סתם אומר את זה כי בא לך לנסות אותו. אופס. התחלק לי.
- נרקיס -** אני דווקא חושבת שזה רעיון טוב. כי אם הכובע אחראי על המחשבות שלנו כמו שסבא של שאול אומר -אז כל אחד שיחבוש אותו תהיה לו התכוונות מיוחדת בריקוד. מכל הלב. וזה בוודאי ירשים את האלים האלה שרואים הרבה ריקודים כל הזמן. כשאין גשם, אין תקווה.
- שאול עדיין מהסס**
- קוף -** נתחיל? **(מסמן לסנאי)**
- סנאי -** אורקסטרה!
- המוסיקה מתחילה ובמקום מוסיקה אפריקאית זו מוסיקה חסידית. כולם רוקדים ומעבירים את הכובע. כשהכובע חוזר לשאול הוא נעצר.**
- נרקיס -** למה הפסקת?
- שאול -** זו מוסיקה חסידית!
- נרקיס -** רק עכשיו שמת לב?!
- מעבר חד של תאורה -חושך. הסנאי והקוף יוצאים מהבמה. נרקיס ושאול נשארים והם שוב בחדר של שאול.**
- נרקיס -** אתה בא אתי למסיבה?
- שאול (חובש את הכובע) -**אני לא יודע. אני מעדיף להישאר עם סבא שלי.
- נרקיס -** נלך לבקר אותו ונפגש אחר-כך אצל תום.
- שאול -** כל יום שישי עם סבא היינו מדליקים נרות.
- נרקיס -** זה משהו שנשים עושות. ואתם בכלל לא דתיים.
- שאול -** סבא מדליק אותם בשביל סבתא כי היא אהבה את זה. והיינו עושים לנו מין ארוחה חגיגית. אצלכם לא עושים ארוחה עם כל המשפחה?

**נרקיס -** הצחקת אותי. אבא בדרך- כלל עושה כושר או עם חברים שלו בים ואמא ישנה כדי להיות יפה כשהם יוצאים. כאילו שזה משנה כל המאמצים האלה. בסוף הוא הלך לחינוכית הזאת. אתה יודע מה זה אסרטיבית? כל הזמן אבא אומר לאמא שהוא צריך אשה כזאת. אסרטיבית. ושאמא לא. והיא כן.

**שאול -** אני לא בטוח. אפשר לבדוק במילון. אבל נדמה לי שאסרטיבי זה משהו שיודע מה הוא רוצה ויודע להגיד את זה בזמן-כמוך בעצם.

**נרקיס -** איך אני יצאתי ככה אם אמא שלי לא? מה זה חשוב. נפגש אצל תום?

**שאול -** כן. כן. איזה נודניקית.

**נרקיס -** תתלבש יפה. ביי.

### **נרקיס יוצאת**

**שאול (לקהל) -** "להתלבש יפה"? זה עשה לי צביטה קטנה בלב שכבר היה צבוט לגמרי בגלל סבא. אז מה זה אומר שכמו שאני אני לא מספיק טוב בשביל תום וכל החברה מהכיתה. שהיא מתביישת בי? התעלמתי מהמחשבות האלה כי היה לי דחוף לבקר את סבא. אבל כשבאתי אליו הוא ישן. רציתי לספר לו על הריקוד למרות שסבא לא כל-כך אוהב שאני מתעסק עם הדמיון שלי כי הוא אומר שרק אנשים עצובים עושים את זה. אבל האחות אמרה שאסור להפריע לו והשינה היא הכי חשובה בשבילו עכשיו. יותר ממני? רציתי לשאול אותה כי היא נראתה נחמדה והרגשתי די אבוד שם אבל היא מיהרה לחולה אחר. אולי אחד שאין לו נכדים ורק היא יכולה לעזור לו. וגם אין מספיק אחיות ורופאים בבתי-החולים. סבא הסביר לי את זה. שבגלל זה כולם צריכים להיות פחות מפונקים ויותר עזרה הדדית כמו פעם בהתחלת הציונות. עד שהממשלה תפתור את כל הבעיות האלה. אבל גם סבא לא מאמין שהם יפתרו. אני רואה את זה בעיניים שלו. אז הלכתי משם. לא חזרתי הביתה להתלבש כי ידעתי שאם אחזור הביתה לא יהיה לי כח לצאת. ולא רציתי להפר את ההבטחה לנרקיס.

**מעבר. שאול הולך, נעצר. נשמעת מוסיקה של מסיבה ואורות. הוא מתבונן בנרקיס רוקדת. היא רוקדת מאד לעצמה עד שהיא נתקלת במבטו. מתקרבת אליו.**

**שאול -** אפשר לרקוד איתך?

**נרקיס -** לא החלפת בגדים. והכובע. (היא מסירה את הכובע מראשו).  
**נשמעים קולות של צחוק וקול של ילד -איזה הופעה, שאול! סחה על הכובע! מתגבר הרעש, מעורב במוסיקה, חושך ורק הבהובי תאורה צבעונית. הכובע מועף באוויר.**

**שאול -** די. תחזירו לי את הכובע! (תופס את הכובע ויוצא בריצה נרקיס מתבוננת בו).

**נרקיס - (לקהל)** אל תסתכלו עלי ככה. אני יודעת שהייתי צריכה לרוץ אחריו. לקרוא לו שיחזור. לכעוס עליהם. אבל לא יכולתי. ראיתי אותו בעיניים שלהם. יצור מוזר מעולם מוזר שהתחבר אלי בלי שהתכוונתי ועכשיו צריך למהר להפריד כדי שלא יישארו סימנים. אני יודעת שזה לא בדיוק מעיד על גדלות נפש. אבל אף-פעם לא אמרתי שאני טובה. הוא טוב. יש בו משהו טוב שלא מתחבר למה שרע בעולם. ויש הרבה רע. גם בתוכי. פעם הייתי אפילו מתגאה בזה. אבא אומר שהרעים תמיד מנצחים אז עדיף להיות רע. זה כתוב אפילו בתנ"ך. צדיק ורע לו. ושאול הוא דוגמה.

**מעבר. סאונד של סירנות. בית-חולים. הסבא נשען על שאול מתהלך בכותנת בית-חולים. שאול מחזיק בכובע.**

- שאול -** הם לכלכו אותו.
- סבא -** לא נורא. אתה מומחה בהברשות. בדיוק כמו הסבתא שלך עליה השלום. פגשתי אותה בחלום אתמול בלילה והיא אמרה לי לא לדאוג לך שאתה תהיה בסדר.
- שאול -** אבל אני לא. איך היא עשתה לי את זה? למה היא נשארה איתם?
- סבא -** אני לא יודע. אבל כשאוהבים מישהו צריך לקבל אותו עם החולשות שלו.
- שאול -** סבי, אתה חושב שאני לא מבין שאתה רומז לי על הלב שלך שנחלש ושאני צריך להתרגל וכל זה? אני מכיר את הטריקים שלך. הם יוצאים מהכובע הזה. **(מנסה לכבוש לסבא את הכובע).**
- סבא -** הכובע הוא שלך עכשיו, שאולי. אני הולך לבית-אבות ושם לא אצטרך אותו. אתה תשמור עליו והוא ישמור עליך בקיבוץ.
- שאול -** אני לא רוצה לגור בקיבוץ. הכי טוב לברוח ליער.
- סבא -** איזה יער?
- שאול -** היער שבדמיון שלי. אתה זוכר שלימדת אותי איך כשאיין לנו דברים ואנחנו מאד רוצים אותם אפשר לדמיין? אז התאמנתי הרבה בלדמיין הזה ועכשיו אני מומחה כמעט עולמי.
- סבא -** זה טוב ללכת למקומות אחרים, שאולי. השאלה אם יודעים לחזור משם בזמן בשביל לא לפספס את החיים.
- שאול -** החיים זה כואב.
- סבא -** לפעמים כואב ולפעמים גם שמח. בוא נשב, שאולי. נגמר לי האוויר.

**מעבר ליער. שאולי יושב כמו בהתחלה וקורא ספר.**

- סנאי -** מה אתה קורא?
- שאול -** שיר על אהבה.
- סנאי -** איחוס. אני לא אוהב שירים. ועוד על אהבה. מוצי פוצי. **(עושה קולות של נשיקה).** למה החברה שלך לא באה היום?

**הקוף נכנס**

**קוף -** מה זה עניינך יפיוף? כל-כך קשה להשתנות. אני יודע שאתה מנסה אבל זה מה זה קופץ לך -כמו שד מהבקבוק שלא יכול להפסיד את המסיבה גם כשלא הזמינו אותו.

**סנאי (לשאול) -**ראית פעם קוף מתפלסוף? ישר לקרקס ייקחו אותך ידידי, אם לא תזהר.

**שאול -** קרקס זה דבר יפה. סבא שלי לקח אותי פעם. התרגשתי מאד.

**סנאי -** בטח הרגשתי. זה הרגל מגונה אצלך -לא תקבל עליו ממני ציון לשבח. **(לקוף)** מה אתה אומר על זה -קרקס, מטיילים בעולם, פוגשים, נפרדים כל הזמן בתנועה, הכל משתנה לא כמו אצלנו כאן ביער. תמיד אותם פרצופים בלי הפתעות. **(הפרח מתקרב)** והנה השקן מגיע. זה יכול להיות NUMBER יפה לקרקס -בואו למופע השקרים בינלאומי של מומחה אגדי ויפה תואר.

**קוף -** אתה לא חייב להעליב אותו. או בעצם גם אם אתה מרגיש חייב תתעלם מההרגשה. תספור עד מאתיים ועשרים. **(לפרח)** סליחה. כשהוא לא מעליב מישהו לחץ הדם שלו יורד והוא כמעט מתעלף.

**קולו של האגם -**ממש רחמנות.

**שאול -** זה אתה, האגם?

**קולו של האגם -**אני. כבר שנים שאני לא מצליח להיות מישהו אחר.

**שאול -** תוכל להגיד לי את האמת על משהו?

**האגם -** על החברה שלך?

**שאול -** איך ידעת?

**האגם -** ועל סבא שלך?

**שאול -** על סבא אני כבר יודע.

**האגם -** אני מצטער בשבילך. אבל ההיא היפיפייה, אתה חשוב לה ו-**(סאונד של רוח חזקה)**.

**שאול -** מאיפה באה הרוח? **(מתאמץ לא לעוף ואתו הסנאי, הקוף והפרח שנאחזים זה בזה)**.

**האגם -** לא ממני אז אני מניח שממך. כנראה שאתה מעדיף לגלות לבד מאין באה האהבה.

**שאול -** מה זה חשוב מאין?

**הפרח -** זה כמו לב המעיין.

**שאול -** אתם מדברים בחידות.

**האדם -** הפיתרון אצלך.

- הפרח -** בלבך.
- סנאי -** מה זה החרוזים האלה? (לקוף) בוא נלך מפה לפני שיהפכו אותנו לסונטה.
- קוף -** סונטה? מאיפה ההתמצאות הזאת במושגים הספרותיים?
- סנאי -** מהספרים שלו. (מצביע על שאול) אל תספר לאף-אחד. אני קורא אותם בשירותים. סונטה זה שיר בחרוזים שיש בו 14 שורות. לא פחות ולא יותר.
- קוף -** פוי. מושגים ספרותיים עם ריח זה יותר מדי בשבילי. אני הולך לעשות קצת דברים של קופים כל ההשכלה הזאת מעיקה עלי.
- שאול - לסנאי)** -ראית פעם את לב המעיין? יש לך מושג איפה זה? איך מגיעים לשם?
- סנאי -** תראה, אני ממש לא מבין גדול בעניינים האלה של הרגשות ומעיינים. אבל לפי השכל הישר שמתנפנף לו בזנב שלי הכיוון הוא בחזרה לבית-הספר.
- שאול -** מה פתאום?
- סנאי -** כי שם נמצאת הילדה הזאת שאתה גהגה וקוקו בגללה. אז צ'או פינלה.
- שאול -** פינלה?
- סנאי -** זה בספרדית. אל תשאל ממי למדתי בזמן האחרון אני לא מפסיק ללמוד וזה מפחיד אותי. אז ביי. סי יו. אטוטאלר. אאוף וידרזיין. אוי אני לא יכול להפסיק. תפסיק לי את זה. תפסיק.
- שאול -** איך?
- סנאי -** מאיפה אני יודע? זה הדמיון שלך.
- מעבר לבית-החולים. סבא במיטה, נרקיס נכנסת.**
- נרקיס -** אתה סבא של שאול?
- סבא -** כן. הוא היה כאן והלך לפני כמה דקות.
- נרקיס -** אתה יודע לאן? בעצם לא חשוב. הוא בטוח לא ירצה לדבר אתי.
- סבא -** זה לגמרי לא בטוח.
- נרקיס -** הייתי ממש מגעילה אליו וזה לא היה משהו שתכננתי כמו שאני עושה עם החברה של אבא שלי. פשוט לא הצלחתי להיות אחרת. ידעתי בלב שזה לא בסדר שהם צוחקים עליו ואני לא אומרת להם להפסיק או לפחות עוזבת את המסיבה יחד אתו -אבל לא היה לי אומץ להגיד.
- סבא -** זה לא קל להתגבר.

**נרקיס (מחייכת)** -במיוחד כשאין כובע. האחרים לא מבינים על הכובע וכל זה. אבל אני הייתי צריכה להסביר להם.

**סבא -** אבל פחדת שיחשבו שגם את שונה, שאת כמו שאולי. זה לא קל להיות שונה.

**נרקיס -** אבל השוני של שאולי הוא משהו נהדר כזה והוא עזר לי הרבה פעמים עם הדמיון שלו.

**סבא -** אבל דמיון זה לא משהו שרואים. כמו שאלוהים בתנ"ך מבקש מעם ישראל להאמין בו בלי לעשות פסל ומסכה וזה מאד קשה להם. לילדים קשה לראות את הדמיון הנהדר של שאולי כי הוא עוד לא מצא דרך לשתף אותם בו. אולי את תוכלי לעזור לו בזה.

**נרקיס -** אתה באמת חושב שאני יכולה? ההורים שלי אומרים שאני טובה רק בלהרגיז. והאמת שהתמחיתי בזה כמו ששאול מתמחה בלדמיין. כשאני מרגיזה אותם הם מפסיקים לריב ביניהם ושמים לב אלי. אז יש לי הרבה שיטות של להרגיז. בעיקר אני אומר לא לכל דבר שמציעים לי. לא זו המילה הכי אהובה עלי. לפעמים אני שוכחת את כל המילים האחרות.

**סבא -** אבל לשאולי אמרת כן בכלל זה כנראה אתם חברים.

**נרקיס -** נכון. אמרתי לו כן אבל בשלבים. כל פעם קצת יותר כי האמנתי בו.

**סבא -** וזה השתלם לך?

**נרקיס -** זה היה כיף כי לשאולי יש דברים שאין לילדים אחרים, אפילו שההורים שלהם קונים להם תוכנות מחשב, ולוקחים אותם לבאולינג ולסקי בחרמון ואפילו לדיסני וורלד. בגלל הדמיון שלו הוא יכול ללכת לכל מקום בעצמו ואפילו להמציא מקומות חדשים שאף אחד עוד לא חשב עליהם. אפילו באפריקה היינו והתפללנו שם -אני יכולה לספר את זה לתום ואולי גם הוא ירצה להשתתף כי אח שלו בלבנון והם נורא דואגים לו -תום וההורים.

**סבא -** אני לא בטוח שלספר זה מספיק. בשביל להשתתף בדמיון של מישהו צריך להאמין שזה קורה באמת. כמו בתיאטרון או בקולנוע.

**נרקיס -** זהו. יש לי רעיון. אני מוכרחה ללכת לחפש את שאולי -נחמד לקרוא לו ככה - ותודה שהקשבת לי. תהיה בריא.

**סבא -** בהצלחה.

**נרקיס יוצאת ופונה לקהל -**

**נרקיס -** יצאתי משם מה זה שמחה. הכל פתאום נהיה לי בהיר. אבל לא מצאתי את שאולי והגעתי מאוחר מדי לאבא והוא והחינוכית שלו מאד כעסו.

**קול של האבא -**הדאגת אותנו!

## קול של החברה - זה חוסר אחריות!

**נרקיס -** הם לא רצו בכלל להקשיב למה שלי היה להגיד. ניסיתי להזכר בסבא של שאולי ובכל הדברים הטובים שהוא אמר לי שעשו לי הרגשה טובה אבל הכל התקלקל.

## קול של האבא - תלכי לחדר ותחשבי על זה!

**נרקיס -** שמעתי אותה אומרת לו: לילדה אין גבולות. פעם ראשונה שהיא צודקת. "תחשבי על זה". נא באוזן. אף אחד לא יגיד לי על מה לחשוב -המחשבות שלי הן רכושי הפרטי. וחוף מזה באמת אין לי גבולות ואני יכולה בצ'יק לעבור את הגבול למקום אחר. הפעם אני צריכה לנסות את זה לבד. לנסות למצוא את היער ואולי גם שאולי יהיה שם. אחת, שתיים, שלוש, אני עוצמת עיניים. **(ממצמצת)** זה לא קל. אולי רק שאולי יודע. לא. לא ייתכן. אני מוכרחה להמשיך לנסות. לחשוב על היער, על האור שנעים שמלטף את העפעפיים והריח של העלים רטובים שהרחתי כשהייתי שם בפעם הראשונה והצלילים, הקולות, הקוף, הסנאי והפרח שהכי יפה בעולם.

**(לאט משתנה התאורה והמוסיקה ונוצר המעבר ליער).** יו. הגעתי. איזה כיף. גם אני יכולה. **(מתבוננת סביב)** איפה כולם?

## **(הקוף מגיע).**

**הקוף -** עסוקים. אנחנו בונים בית לשאולי. סבא שלו הולך לבית-אבות וייקחו אותו לקיבוץ נגד רצונו. אז אנחנו מזמינים אותו אלינו.

**נרקיס -** אבל אי אפשר לחיות תמיד ביער?

**הקוף -** למה לא?

**נרקיס -** אני לא יודעת. אולי החינוכית כבר הייתה מוצאת לך סיבה עם מושגים ונימוקים.

**הקוף -** מי זו החינוכית?

**נרקיס -** החברה המרשעת של אבא שלי. היא פסיכולוגית חינוכית והיא כאילו עוזרת לילדים במצוקה.

**הקוף -** למה כאילו?

**נרקיס -** לי היא בכלל לא עוזרת. להיפך.

**הקוף -** את לא נראית לי במצוקה. קשה לדעת שאת צריכה עזרה.

**נרקיס -** אם זה המקצוע שלה אז היא צריכה לדעת. וחוף מזה אני בכלל לא רוצה שהיא תהיה אמא שלי ותגיד לי מה לעשות. יו. יש לי רעיון. יש לי רעיון.

**הקוף -** איזה רעיון? את קופצנית מדי אני לא מבין על מה אנחנו מדברים.

**קולו של האגם -רעיון רע. אני מזהיר אותך. רעיון רע מאד.**

**הקוף -** זה האגם. כדאי לך לשמוע לו. הוא תמיד אומר את האמת גם כשזה ממש לא נעים. הוא לא עושה חשבון לאף אחד.

**נרקיס -** גם אני לא. ביי.

**מעבר. נרקיס בחדרה.**

**נרקיס -** החלטתי לספר לחינוכית על הדמיונות שלי כאילו הם דבר אמיתי. אני בטוחה שזה יפחיד אותה כי ילדים בגילי צריכים לדעת להבדיל בין דמיון לבין מציאות. היא תגיד לאבא שיש לי בעיה ושמשהו אצלי לא בסדר ואבא לא יאהב את זה. כי אם משהו אצלי לא בסדר זה אומר שגם אצלו לא בסדר כי הוא אבא שלי ואחראי עלי. וחוץ מזה בכלל שהיא תעביר עלי בקורת קשה כזאת שאני קצת משוגעת ואבא יודע שזה לא נכון הוא יבין שהיא לא יכולה להיות אמא שלי. ובכלל אולי הוא יבין שאסרטיביות -התכונה הזאת שהוא אוהב אצלה ושלאמא הוא אומר שאין ואף-פעם לא יהיה -שהתכונה הזאת היא לא הדבר הכי חשוב בחיים. שגם אהבה זה קובע. כמו שסבא של שאולי אוהב אותו וסבא של שאולי הוא אסרטיבי רק כשהוא חובש את הכובע שלו. ככה הוא הסביר לשאולי. שכל האומץ בא לו מהכובע. הלכתי לישון כי התעייפתי מרוב מחשבות ובבקר הייתה דפיקה על הדלת.

**הקול של האבא -נרקיס. יש לך אורח.**

**שאול נכנס.**

**שאול -** באתי להגיד לך שלום. אני בורח לפני שיבואו לקחת אותי.

**נרקיס -** אתה לא כועס עלי?

**שאול -** קשה לכעוס הרבה זמן על מישהו שאוהבים אותו.

**נרקיס -** איך אתה לא מתבייש לדבר על אהבה?

**שאול -** למה להתבייש במה שמרגישים?

**נרקיס -** הבנים בכיתה שרק נדמה להם שהם מחבבים מישהי מייד הם או מפסיקים לדבר איתה ככה נורמאלי כמו שאנחנו מדברים או שהם מוצאים דרכים להציק לה.

**שאול -** גם תום?

**נרקיס -** תום לא החבר שלי. אנחנו מיוחדים. עוד מהמעון, כשהיינו תינוקות.

**שאול -** הוא יפה וחכם וטוב בספורט.

**נרקיס -** נכון. גם אני.

- שאל -** אבל אני לא.
- נרקיס -** אתה טוב בדברים אחרים ובאמת רציתי לדבר אתך על זה. ואתה לא יכול לברוח עכשיו כי יש לנו הרבה עבודה.
- שאל -** אם אני לא אברח עכשיו יהיה מאוחר מדי.
- נרקיס -** אף פעם לא מאוחר לברוח. בוא ננסה קודם משהו אחר. יש לי רעיון מה זה מבריק. חבל לך על הזמן.
- שאל - (מחייך)** אם חבל על הזמן אז למה אני צריך להקשיב? זה בדיוק מה שאמרתי לך קודם - שאין לי זמן.
- נרקיס -** אל תשחק אתי משחקי מילים. בוא נלך מכאן. אמנם היתה לי תכנית להיפטר מהחינוכית אבל האגם אמר שזה רעיון רע ואני נוטה להאמין לו. וחופץ מזה הרעיון שעלה לי עכשיו ז"א נולד אתמול ולאט לאט הוא מתברר לי - הוא רעיון ממש נפלא.
- שאל -** אני לא הולך עד שתגידי לי במה מדובר.
- נרקיס -** ולי אמרת לעצום עיניים ולתת בך אמון בלי הוכחות! אבל אתה צודק. פישלתי אתמול במסיבה ומגיע לי שלא תסמוך עלי במאה אחוזים. גם אני לא הייתי סומכת. אני מוכנה לתת לך רמז.
- שאל -** כמה זה יעלה לי?
- נרקיס -** זה יעלה לך בכך שאחרי הרמז תצטרך פשוט לבוא אתי בלי בעיות.
- שאל -** מסכים.
- נרקיס (מחייכת) -** אתה ממש מומחה בלהגיד כן. הלואי ואני הייתי יודעת איך עושים את זה. אבל עכשיו עוצמים עיניים.
- הם נותנים יד זה לזה. נשמעת מוסיקה של קרקס ומופיע של גדול מואר - קרקס הדמיון. הפרח מקבל את פניהם.**
- פרח -** איזה יופי! אפילו האגם מתרגש וזה לא קרה לו כבר שנים.
- שאל -** אני לא מבין ממה הוא מתרגש - זה בכלל לא עוזר לי כל הבלגן הזה.
- נרקיס -** איך נהיית פתאום כזה עקשן שלא רואה חצי סנטימטר מעבר לאף של הבעיה שלו?
- הקוף והסנאי מגיעים רכובים על אופניים ומנסים לשיר בדואט.**
- EVERY THING YOU CAN DO I CAN DO BETTER** - מתוך "אנני אוקלי אשת לפידות".
- קולו של האגם -** אדוני האגם - מה הם שרים הזיכרונים האלה?

- הפרח -** אדוני האגם -אתה רואה מה קורה כשמתרכזים כל החיים רק בלהגיד אמת ולא מתעניינים כלל במה שהוא בדירה?
- קולו של האגם -** אני לא מבין על מה אתה מדבר מר שקרני.
- הפרח -** אני מדבר על אמנות. כל אמנות יש בה אמת ובדיה ביחד.
- הקוף -** מה זו בדירה?
- הפרח -** בדירה זה שקר יפה.
- האגם -** אתה לא מדייק וזה מטעה. כשאמן ממציא סיפור זו המצאה. זה לא שקר.
- נרקיס -** אבל אנחנו למדנו בבית-ספר שבכל סיפור יש גרעין של אמת.
- סנאי -** אם אתה רוצה לדעת מה אנחנו שרים אז בעברית זה משהו כמו - כל מה שאתה יכול לעשות אני עושה יותר טוב.
- האגם -** מתאים לכם.
- נרקיס -** אז באמנות שקר ואמת מתערבבים להיות משהו יפה. זה בערך זה?
- שואל -** אבל האמת היא לב המעיין. עכשיו הבנתי. המעיין של כל הדמיונות וכל הקרקסים.
- סנאי -** תראו אני לא יודע מה אתכם אבל אני שונא את הברבורים האלה.
- קוף (חולמני) -** ברבור זו חיה יפה. (לשואל) למה שלא תמציא לנו ברבור שישוט ככה מלכותי באגם וגם שושנות מים ודגים.
- האגם -** אני לא רוצה דגים אני לא רוצה שיבלבלו לי את המח.
- הקוף והסנאי שוב שרים.**
- נרקיס -** תפסיקו, תפסיקו. יש לי מה להגיד.
- הקוף -** אבל אנחנו רק עושים חזרות. זה מה שעושים בקרקס עד שהקהל מגיע. לא?
- נרקיס -** אבל עוד לא הסברנו כלום על הקרקס ואני רוצה ששואל יבין אחרת הוא יברח לו מכאן אחת ושתיים לדמיון אחר לגמרי וישאיר אותי לבד עם כולכם ואני לא בטוחה שאני אדע איך לצאת מזה.
- סנאי (לשואל) -** תראה, אנחנו בעצם (הקוף קוטע אותו).
- הקוף -** אנחנו רוצים -(האגם קוטע).
- האגם -** זה לא ילך ככה. כל אחד צריך לדבר בתורו. אתם עושים לי כאב-ראש ואני רגיל לשקט. ברעש לא שומעים את האמת. אפשר לשמוע אותה רק כשמקשיבים בכל הכח וכל הגוף הוא כמו אוזניים.

- פרח -** מה עם הלב?
- האגם -** עוד אחד שדוחף את עצמו.
- שאול -** תפסיקו לריב. אני חושב שהבנתי. **(לנרקיס)** את רוצה שנעשה קרקס. אז מה הבעיה. הנה בהבל-פה עשינו. בשביל מה כל המהומה.
- נרקיס -** לא, אתה לא מבין. אני רוצה שנעשה קרקס שגם האחרים יוכלו ליהנות ממנו. תום **(שאול מחמיץ פנים)** וכל הבנים והבנות בכיתה ואמא ואבא שלי וסבא שלך ואפילו החינוכית והחברים החדשים שיהיה לך בקיבוץ.
- שאול -** בחיים לא יהיו לי שם חברים.
- נרקיס -** אנחנו נזמין את כולם להשתתף בקרקס הדמיון שלנו ואולי אפילו נלמד אותם לעשות להם קרקס משלהם. וגם הם יוכלו לשתף אותנו וזה יהיה כיף חיים.
- שאול -** אני לא חושב שזה אפשרי. ממילא את תהיי כאן ואני אהיה שם וזה שעתיים נסיעה באוטובוס.
- נרקיס -** אבל בחגים ובחופש הגדול נפגש. אני אבוא אליך ואתה תבוא אלי. אני בטוחה שגם בקיבוץ יש ילדים שרע להם וכשתזמין אותם לקרקס הדמיון הם יבואו בשמחה.
- הקוף -** מה אתנו?
- שאול -** מה ז"א? אתם תמיד הולכים אתי לכל מקום, לא? **(לנרקיס)** את יודעת מה? אני כבר מרגיש קצת יותר טוב. רעיון לא רע. לא רע בכלל.
- סנאי -** אז אפשר להתחיל לשיר. ואני גם חושב שכדאי להשתמש בזנב שלי הוא יכול להביע המון רגשות.
- האגם -** בשיר שלכם אין רגשות הם פשוט מתחרים אחד בשני ביריות.
- נרקיס -** לא מתאים לך לראות את הדברים רק על פני השטח, אתה שכולך מלא מעמקים. אני ואמא שלי ראינו פעם את הסרט הזה על אנני אוקלי והחבר שלה במערב הפרוע והיא הסבירה לי שהם מתחרים זה בזה כי הם מאוהבים.
- סנאי -** כל החיים זה מוצי פוצי ממש אי אפשר לצאת מזה.
- קוף -** אם אתה כל-כך סובל אז לך תשיר לך לבד.
- נרקיס -** די, איזה קטנוניים. תלמדו לוותר. לטובת הקרקס.
- האגם -** לוותר. הצחקת אותי! ראיתם מי שמדבר? מלכת הווותרניות.
- נרקיס -** בואו, אני אלמד אותך לשיר בלי לזייף **(לפרח)** -ואתה לך תטפל בחבר שלך הוא נראה לי זקוק למנה גדולה של תשומת לב.

- שאל -** נהיית מה זה חכמה!
- נרקיס -** אני פשוט מרגישה אותו כי גם אני מרגיזה כשאני צריכה תשומת-לב. אבל עכשיו כבר לא אכפת לי יותר. אתה יודע -כשנזמין את כל הילדים להצגה הראשונה של הקרקס שלנו -הם יראו ויבינו.
- סנאי -** אמרת שאת באה? ככה מקיימים הבטחות? **(הסנאי והקוף רוכבים אל מחוץ לבמה ונרקיס בעקבותיהם. הקוף נעצר ביציאה ומסתובב).**
- הקוף -** אתה יודע שיש לך בית אצלנו.
- שאל -** תודה.
- הקוף -** וגם כדאי שתאוויר את הספרים שלך.
- קולו של הסנאי -**בוגד!
- הפרח -** אני חוזר לאגם. הוא לא רגיל לכל-כך הרבה רגשות ביום אחד. הוא אמיץ בלהגיד את האמת אבל בלהרגיש הוא די פחדן.
- קולו של האגם -**שמעתי אותך.
- הפרח -** ביי. בהצלחה. אני תמיד האמנתי בבדיה. אולי בגלל שהיופי שלי הוא זמני אבל הזיכרון שלו נשאר בלב של אנשים.
- הפרח יוצא**
- שאל -** אתם זוכרים שאמרתי לכם בהתחלה שאת הסיפור הזה התחלתי לכתוב כי היה לי קשה והייתי מוכרח לעזור לעצמי כי לא היה מי שיעשה את זה. בדרך גיליתי הרבה חברים ולמדתי דברים שלא הייתי יודע אם לא הייתי מנסה לספר לעצמי סיפורים. אני בטוח שלכל אחד מכם יש סיפורים לספר. וכל אחד מכם יכול לבנות לו קרקס דמיון משלו -לבד או עם חברים. צריך הרבה אומץ בשביל להראות את הלב שלך לאחרים אבל אם לא מראים מפסידים המון. עוד מעט אני אסע לקיבוץ, סבא נתן לי את הכובע שלו ונרקיס נתנה לי את קרקס הדמיון. אז איכשהו אני כבר אסתדר שם. מה דעתכם?
- מוסיקה. כל הדמויות הנראות לעין עוברות בתהלוכה עם תופים ומצלתיים והשלט של קרקס הדמיון.**

**-סוף-**